

PRESUDA SUDA

12. veljače 1992.(*)

„Tržišno natjecanje – Javno poduzeće – Poštanska tijela – Poštanske usluge”

U spojenim predmetima C-48/90 i C-66/90,

Kraljevina Nizozemska, koju zastupaju A. Bos, pravni savjetnik u Ministarstvu vanjskih poslova i J. W. de Zwaan, pomoćnik pravnog savjetnika u istom ministarstvu, u svojstvu agenata, s izabranom adresom za dostavu u Luxembourg pri Veleposlanstvu Nizozemske, 5 Rue C. M. Spoo, (predmet C-48/90), i

Koninklijke PTT Nederland NV i PTT-Post BV, koju zastupaju P. V. F. Bos i C. E. J. Bronckers, iz odvjetničke komore u Rotterdamu, s izabranom adresom za dostavu u Luxembourg u odvjetničkom uredu Loesch i Wolter, 8 Rue Zithe, (predmet C-66/90),

tužitelji,

protiv

Komisije Europskih zajednica, koju zastupaju J. H. J. Bourgeois, glavni pravni savjetnik, B. Jansen i B. J. Drijber, članovi pravne službe, u svojstvu agenata, s izabranom adresom za dostavu u Luxembourg u odvjetničkom uredu Roberta Haydera, predstavnika pravne službe, Wagner Centre, Kirchberg,

tuženik,

koju podupiru u predmetu C-66/90:

Nederlandse Vereniging van Internationale Koeriers- en Expresbedrijven i Nationale Organisatie voor het Beroepsgoederenvervoer Wegtransport, dvije udruge osnovane u skladu s nizozemskim pravom sa sjedištem u Amsterdamu odnosno Rijswijku, koje zastupa J. Geus, iz odvjetničke komore u Haagu, s izabranom adresom za dostavu u Luxembourg u odvjetničkom uredu L. Dupong, 14a Rue des Bains,

European Express Organisation, udruga osnovana u skladu s francuskim pravom sa sjedištem u Parizu, koju zastupaju R. Wojtek, Rechtsanwalt, Hamburg, i E. Grabitz, profesor na Freie Universität Berlin, s izabranom adresom za dostavu u Luxembourg kod P. Palinkasa, 38 Rue Paul Wilwertz, i

Association of European Express Carriers, udruga osnovana u skladu s belgijskim pravom, koju zastupa I. G. F. Cath, iz odvjetničke komore u Haagu, s izabranom adresom za dostavu u Luxembourg u odvjetničkom uredu L. Dupong, 14a Rue des Bains,

intervenijenti,

povodom zahtjeva za poništenje Odluke Komisije 90/16/EEZ od 20. prosinca 1989. o pružanju usluga brze dostave u Nizozemskoj (SL 1990 L 10, str. 47.),

SUD,

u sastavu: O. Due, predsjednik, Sir Gordon Slynn, R. Joliet, F. A. Schockweiler i F. Grévisse (predsjednici vijeća), G. F. Mancini, C. N. Kakouris, J. C. Moitinho de Almeida, G. C. Rodríguez Iglesias, M. Díez de Velasco i M. Zuleeg, suci,

nezavisni odvjetnik: W. Van Gerven,

tajnik: J.-G. Giraud,

uzimajući u obzir izvještaj za raspravu,

saslušavši usmena očitovanja stranaka na raspravi od 10. srpnja 1991.,

saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika na raspravi održanoj 16. listopada 1991.,

donosi sljedeću

Presudu

- 1 Zahtjevom podnesenim tajništvu Suda 2. ožujka 1990., Kraljevina Nizozemska je na temelju prvog stavka članka 173. Ugovora o EEZ-u podnijela tužbu za poništenje Odluke Komisije 90/16/EEZ od 20. prosinca 1989. o pružanju usluga brze dostave u Nizozemskoj (SL 1990 L 10, str. 47., predmet C-48/90).
- 2 Zahtjevom podnesenim tajništvu Suda 15. ožujka 1990., poduzeća Koninklijke PTT Nederland NV i PTT-Post BV (u daljnjem tekstu: PTT poduzeća) na temelju drugog stavka članka 173. Ugovora o EEZ-u podnijela su tužbu za poništenje iste Odluke 90/16/EEZ (predmet C-66/90).
- 3 Rješenjem od 5. prosinca 1990. Sud je odobrio Nederlandse Vereniging van Internationale Koeriers- en Expresbedrijven, Nationale Organisatie voor het Beroepsgoederenvervoer Wegtransport, European Express Organisation i Association of European Express Carriers intervenciju u prilog zahtjevu Komisije u predmetu C-66/90.
- 4 Rješenjem od 4. lipnja 1991. Sud je uputio predmet C-66/90 na Prvostupanjski sud Europskih zajednica.
- 5 Rješenjem od 21. lipnja 1991. Prvostupanjski sud se proglasio nenadležnim kako bi Sud mogao odlučiti o zahtjevu za poništenje (T-42/91, Zb. str. II-273).

- 6 Rješenjem od 22. lipnja 1991. Sud je odlučio spojiti predmete C-48/90 i C-66/90 u svrhu usmenog dijela postupka i presude.
- 7 Članak 2. nizozemskog Zakona od 26. listopada 1988. o izmjeni zakonodavstva o obavljanju poštanskih usluga – poštanskog zakona (Staatsblad, 1988, 522, u daljnjem tekstu: poštanski zakon) zamijenio je zakonski monopol, koji je imalo nekadašnje državno poduzeće PTT, sustavom isključive koncesije za svaki prijenos pisama do 500 g unutar Nizozemske, na Nizozemske Antile i Arubu i iz njih te u strane zemlje i iz njih.
- 8 Isključivi koncesionar, poduzeće PTT Nederland NV, ima obavezu da po čitavoj državi svim osobama uz plaćanje osigura dostavu pisama i drugih pošiljaka pod uvjetima utvrđenim odlukom ministra. Poduzeće PTT Nederland NV povjerilo je svom društvu kćeri PTT-Post BV izvršavanje svojih obaveza na temelju te koncesije.
- 9 U skladu s člankom 12. stavkom 1. poštanskog zakona osobama koje nisu koncesionar zabranjeno je obavljati plaćenu dostavu pisama do 500 g, osim ako su ispunjena tri uvjeta u članku 12. stavku 2. točki (a) od 1 do 3, odnosno ako:
  - je ponuđena usluga značajno bolja u pogledu brzine dostave, jamstva za takvu brzinu i mogućnosti praćenja pošiljaka tijekom dostave, u odnosu na razinu usluga u uvjetima uobičajene brze dostave;
  - se dostava obavlja po tarifi koja je za dostavu unutar Nizozemske ili prema odredištima u inozemstvu viša od tarife koja je za tu dostavu utvrđena općom upravnom uredbom, odnosno 11,90 HFL za pisma prema odredištima unutar Nizozemske ili u Zajednici i 17,50 HFL za pisma prema drugim odredištima; i konačno,
  - dostavu obavlja registrirano poduzeće.
- 10 Nakon neformalnih razgovora s PTT poduzećima 5. listopada 1988. Komisija ih je 7. studenoga 1988. obavijestila da poštanski zakon izaziva određene probleme s obzirom na pravila tržišnog natjecanja iz Ugovora.
- 11 Komisija je teleksom od 29. studenoga 1988. obavijestila nizozemsku vladu da su njezine službe nakon prve istrage ustanovile da su članci 2. i 12. poštanskog zakona nesukladni s člankom 90. Ugovora u vezi s člancima 30., 59., 85. i 86. Ugovora.
- 12 Komisija je osobito istaknula da poštanski zakon poduzećima za dostavu pošiljaka nameće ograničavajuće uvjete, koji ta poduzeća stavljaju u znatno slabiji položaj u usporedbi s poštanskim uslugama PTT poduzeća i sprječava ih da nastave nuditi neke od svojih usluga, a osobito one koje se osiguravaju po nižoj cijeni od minimalne cijene utvrđene Kraljevskom uredbom. Uvjet članka 12. stavka 2. točke (a) pod 1. poštanskog zakona ne nudi nikakvu pravnu sigurnost za međunarodne poštanske usluge. Uvjet pod 2. u brojnim slučajevima onemogućava bilo kakvo cjenovno tržišno natjecanje i ima isti učinak kao sporazum o cijenama. Članak 90. stavak 2. Ugovora nije primjenjiv, jer prihodi koje PTT poduzeća ostvare od brze dostave pošiljki nisu neophodni za obavljanje njihovog posla. Nakon što je pozvala nizozemsku vladu da se očituje, Komisija je navela da će, ako se potvrdi činjenično stanje iz njezinog teleksa, možda morati donijeti odluku na temelju članka 90. stavka 3. Ugovora.

- 13 Dopisom od 16. siječnja 1989. nizozemska vlada iznijela je svoja očitovanja koja prema njezinom mišljenju opravdavaju osporene zakonske odredbe.
- 14 Komisija je također stupila u kontakt sa strukovnim udruženjima za dostavu pošiljki, koja su dostavila svoje primjedbe o stajalištu nizozemske vlade od 16. siječnja 1989.
- 15 Komisija je 20. prosinca 1989. donijela spornu odluku bez daljnje razmjene mišljenja s nizozemskom vladom.
- 16 Odluka upućena Nizozemskoj u izreci sadržava sljedeće:

„Članak 1.

Odredbe članaka 2. i 12. nizozemskog Zakona od 26. listopada 1988. o obavljanju poštanskih usluga, zajedno s odredbama provedbene uredbe od 19. prosinca 1988., kojima se poduzeću PTT-Post BV rezerviraju usluge brzog prikupljanja, prijenosa i dostave pošiljaka do 500 g po cijeni koja ne prelazi 11,90 HFL za odredišta unutar Zajednice i 17,50 HFL za odredišta izvan Zajednice, kao i obaveza prethodnog objavljivanja tarifa određena Odlukom od 12. svibnja 1989., nisu sukladne s člankom 90. stavkom 1. Ugovora o EEZ-u u vezi s člankom 86. Ugovora.”

- 17 U preambuli odluke Komisija najprije navodi da poduzeće PTT-Post BV ima dominantan položaj na tržištu dostave pisama do 500 g koja su poslana iz Nizozemske, a zatim objašnjava kako poštanski zakon dovodi do zlouporabe tog položaja. Poštanski zakon ima za rezultat proširenje postojećeg dominantnog položaja na tržištu osnovnih poštanskih usluga na usluge kurirske dostave; za hitne isporuke do 500 g, u cjenovnoj kategoriji koja ne prelazi 11,90 HFL poštanski zakon obavezuje korisnike da koriste usluge poduzeća PTT-Post BV i tako im nameće nepoštene cijene i uvjete; naposljetku je poštanski zakon doveo do ograničenja ponude na tržištu. Komisija nadalje smatra da taj zakon negativno utječe na trgovinu između država članica. Osim toga nisu ispunjeni uvjeti za primjenu članka 90. stavka 2. Ugovora, jer proširenje dominantnog položaja nije osobito nužno kako bi se PTT poduzećima osigurao dovoljan prihod za obavljanje njihovog posla.
- 18 Za potpuniji prikaz činjeničnog stanja u glavnom postupku, tijekom postupka te tužbenih razloga i argumenata stranaka upućuje se na izvještaj za raspravu. Ti dijelovi spisa u nastavku se spominju samo u mjeri u kojoj je to potrebno za obrazloženje odluke Suda.
- 19 Kraljevina Nizozemska i PTT poduzeća ističu niz tužbenih razloga za poništenje odluke, kojima u biti tvrde da Komisija nije bila nadležna za donošenje sporne odluke na temelju članka 90. stavka 3. Ugovora, da je Komisija povrijedila prava obrane i bitne postupovne odredbe, da je obrazloženje na kojem se temelji pobijana odluka nedovoljno i da su povrijeđeni članak 86. i članak 90. stavci 1. i 2. Ugovora.

Tužbeni razlog nenadležnosti Komisije

- 20 Tužitelji u biti tvrde da Komisija nije bila nadležna za donošenje sporne odluke na temelju članka 90. stavka 3. Ugovora. S obzirom da ta odredba ne sadržava izričito odstupanje od članaka 169. i 170. Ugovora, ona Komisiji ne omogućava da utvrdi da je država članica povrijedila pravila Ugovora, već joj u najboljem slučaju omogućava, kao

što je Sud naveo u presudi od 19. ožujka 1991., Francuska/Komisija, (202/88, Zb., str. I-1223., presuda „Telecom”) da točno odredi, putem općih pravila, obveze koje za države članice proizlaze iz članka 90. stavka 1. Ugovora.

- 21 Komisija odgovara da članak 90. stavak 3. Ugovora može činiti pravni temelj za akt čija je namjena utvrditi povredu članka 90. stavka 1. Ugovora i prestanak te povrede.
- 22 Za određivanje opsega ovlasti dodijeljenih Komisiji na temelju članka 90. stavka 3. Ugovora, tu je odredbu potrebno sagledati u kontekstu čitavog članka 90. i u okviru zadaća koje su Komisiji nametnute člancima od 85. do 93. Ugovora.
- 23 U tom pogledu valjda podsjetiti da članak 90. stavak 1. Ugovora zahtijeva od država članica, u pogledu javnih poduzeća i poduzeća kojima dodjeljuju posebna ili isključiva prava, da ne donose i ne ostavljaju na snazi mjere koje su u suprotnosti s pravilima iz Ugovora, a posebno s pravilima tržišnog natjecanja.
- 24 Članak 90. stavak 2. predviđa da poduzeća kojima je povjereno obavljanje usluga od općega gospodarskog interesa ili koja su po svojoj naravi monopoli koji ostvaruju prihod, podliježu pravilima sadržanima u Ugovorima, a osobito pravilima o tržišnom natjecanju, i to u mjeri u kojoj primjena takvih pravila ne sprječava, pravno ili činjenično, obavljanje posebnih zadaća koje su im povjerene.
- 25 Članak 90. stavak 3. zahtijeva od Komisije da osigura da države članice poštuju svoje obaveze u vezi s poduzećima iz članka 90. stavka 1. i izričito je ovlašćuje da u tom smislu intervenira putem dva različita pravna instrumenta, naime direktivama i odlukama.
- 26 U vezi s direktivama Sud je u gore navedenoj presudi od 19. ožujka 1991. Francuska/Komisija presudio da Komisija ima ovlasti za donošenje općih pravila kojima se preciziraju obveze koje za države članice proizlaze iz Ugovora u pogledu poduzeća iz članka 90. stavka 1.
- 27 Ovlasti koje Komisija na temelju članka 90. stavka 3. izvršava donošenjem odluka, razlikuju se od onih koje može izvršavati donošenjem direktiva. Odluka se donosi u vezi s određenom situacijom u jednoj ili više država članica i nužno sadržava procjenu te situacije s obzirom na pravo Zajednice te utvrđuje posljedice koje iz nje nastaju za predmetnu državu članicu, uzimajući u obzir zahtjeve povezane s izvršavanjem posebnih zadaća dodijeljenih poduzeću, ako je ono ovlašteno za pružanje usluga od općeg gospodarskog interesa.
- 28 Ako se ne želi da ovlast donošenja odluka, koja je Komisiji dodijeljena na temelju članka 90. stavka 3., izgubi koristan učinak, Komisija treba imati ovlast da utvrdi da je određena državna mjera nesukladna s pravilima Ugovora i da navede mjere koje država kojoj je odluka upućena mora donijeti kako bi se uskladila s obvezama koje proizlaze iz prava Zajednice.
- 29 Takva je ovlast Komisiji neophodna i jer joj omogućava izvršavanje obaveza koje joj nameću članci od 85. do 93. Ugovora da osigura primjenu pravila tržišnog natjecanja i na taj način doprinese uspostavi sustava nenarušenog tržišnog natjecanja na zajedničkom tržištu u smislu članka 3. točke (f) Ugovora.

- 30 Komisija doista ne bi mogla u cijelosti ispunjavati svoje obaveze ako bi na temelju ovlasti za odlučivanje koju joj je dodijelilo Vijeće u skladu s člankom 87. Ugovora sankcionirala samo protutržišno ponašanje poduzeća, bez mogućnosti izravnog djelovanja, na temelju članka 90. stavka 3. Ugovora, protiv država članica koje u pogledu javnih poduzeća i onih poduzeća kojima dodjeljuju posebna ili isključiva prava donose ili ostavljaju na snazi mjere koje imaju isti protutržišni učinak.
- 31 Također valja istaknuti da ovlasti koje Komisija može izvršavati donošenjem odluka u pogledu država članica na temelju članka 90. stavka 3. Ugovora treba uspoređivati s ovlastima koje joj dodjeljuje članak 93. Ugovora da ustanovi da državna potpora koja narušava ili prijeti da će narušiti tržišno natjecanje nije sukladna sa zajedničkim tržištem.
- 32 U oba slučaja Komisija je ovlaštena intervenirati ne samo protiv poduzeća kojem je omogućeno da krši pravila tržišnog natjecanja, već i protiv države članice koja je odgovorna za takvo narušavanje tržišnog natjecanja.
- 33 U okviru ovog tužbenog razloga tužitelji također ističu da priznanje takve ovlasti Komisiji znači da Komisija može, postupkom kojim se država članica lišava jamstava predviđenih u članku 169. Ugovora, utvrditi da predmetna država nije ispunila svoje obaveze iz Ugovora, te na taj način posegnuti u ovlasti koje ta odredba rezervira za Sud.
- 34 Budući da se tim argumentom prigovara da je Komisija zlorabila svoju ovlast, potrebno je podsjetiti, kao što je već navedeno, da jednako kao članak 93. Ugovora, koji predviđa stalan nadzor državnih potpora od strane Komisije, članak 90. stavak 3. joj omogućava da putem odluke ocijeni jesu li mjere koje države donesu ili ostavljaju na snazi u pogledu poduzeća iz članka 90. stavka 1. sukladne s Ugovorom.
- 35 Takva ovlast procjene s jedne strane nikako ne zadire u nadležnosti koje članak 169. daje Sudu; s druge strane ona ne dovodi u pitanje prava obrane koja ta odredba jamči državama članicama.
- 36 U stvari, u pogledu prvog aspekta, kako je Sud odlučio u presudi od 30. lipnja 1988., (Komisija/Grčka, 226/87, Zb., str. 3611.), država članica kojoj je upućena odluka Komisije može pred Sudom podnijeti tužbu za poništenje te odluke, dok s druge strane ista odluka može biti temelj za tužbu zbog povrede obveze na temelju članka 169. Ugovora, ako država članica kojoj je odluka upućena tu odluku ne poštuje.
- 37 Što se tiče argumenta koji se odnosi na poštovanje prava obrane predmetne države članice, potrebno je istaknuti da sama činjenica da članak 90. stavak 3. za razliku od članka 93. ne predviđa postupak koji osigurava poštovanje tih prava, ne može biti razlog da se Komisiji uskrati nadležnost za donošenje sporne odluke; iz ustaljene prakse Suda proizlazi da svaka institucija Zajednice mora pri donošenju akta koji bi mogao negativno utjecati na adresata, čak i u odsutnosti izričitih odredbi poštovati opće načelo prava obrane (vidjeti na primjer presudu od 14. veljače 1990., Francuska/Komisija, C-301/87, Zb., str. I-307.).
- 38 Pitanje je li u ovom slučaju Komisija poštovala to načelo proučit će se u okviru tužbenog razloga kršenja prava obrane.

- 39 U tim okolnostima prvi tužbeni razlog da Komisija nije bila nadležna za donošenje sporne odluke valja odbiti u oba predmeta.

Tužbeni razlozi povrede prava obrane

- 40 Tužitelji tvrde da je pri donošenju sporne odluke Komisija zanemarila prava obrane, koja su jedna od glavnih načela prava Zajednice.
- 41 Kraljevina Nizozemska tvrdi da se teleks Komisije od 29. studenoga 1988. ne može smatrati pravom obavijesti o preliminarno utvrđenim činjenicama u postupku u kojoj su sadržana sva razmatranja na kojima se sporna odluka temelji. Osim toga, tvrdi da tijekom razdoblja između 16. siječnja 1989. kad je iznijela svoje stajalište i 20. prosinca 1989. kad je sporna odluka donesena, nije imala mogućnosti iznijeti svoje mišljenje, iako se Komisija u međuvremenu upoznala s mišljenjem privatnih poduzeća za dostavu pošiljki.
- 42 PTT poduzeća navode da je Komisija prije donošenja odluke poput one u ovom predmetu trebala saslušati predmetna poduzeća, jednako tako kao što ih je trebala saslušati prije donošenja odluke na temelju Uredbe Vijeća br. 17 od 6. veljače 1962., prve uredbe o provedbi članaka 85. i 86. Ugovora (SL 1962., br. 13, str. 204.). Međutim Komisija je stupila u kontakt s tužiteljima samo jednom i to u listopadu 1988.
- 43 Komisija poriče da je povrijedila prava obrane pri donošenju pobijane odluke. Tvrdi da je nizozemska vlada saslušana u vezi sa svim prigovorima navedenim u spornoj odluci. S obzirom da se postupak na temelju članka 90. stavka 3. odvija između Komisije i predmetne države članice, Komisija nije trebala saslušati PTT poduzeća zasebno.
- 44 Što se tiče tužbenog razloga u vezi s povredom prava obrane u slučaju Kraljevine Nizozemske, valja naglasiti da iz ustaljene sudske prakse Suda proizlazi da je poštovanje prava obrane, u svim postupcima koji su pokrenuti protiv osobe i koji mogu biti okončani aktom s nepovoljnim učincima, temeljno načelo prava Zajednice koje mora biti zajamčeno čak i u odsutnosti posebnih pravila (vidjeti na primjer prethodno navedenu presudu od 14. veljače 1990., Francuska/Komisija).
- 45 To načelo zahtijeva da prije donošenja odluke na temelju članka 90. stavka 3. predmetna država članica mora dobiti točnu i potpunu obavijest o prethodno utvrđenim činjenicama u postupku koje Komisija namjerava navesti protiv nje.
- 46 Sud je presudio da to načelo također zahtijeva da se predmetnoj državi članici osigura mogućnost da se izjasni o stajalištima koja su dostavile zainteresirane treće strane (vidjeti prethodno navedenu presudu od 14. veljače 1990., Francuska/Komisija).
- 47 Međutim, u ovom slučaju je potrebno navesti da teleks od 29. studenoga 1988. ne sadržava točnu i potpunu obavijest o prethodno utvrđenim činjenicama u postupku koje je Komisija namjeravala navesti u spornoj odluci. U stvari Komisija je samo na općenit način postavila pitanje o nesukladnosti poštanskog zakona s člankom 90. stavkom 1. u vezi s člankom 86. Ugovora, bez navođenja različitih konstitutivnih aspekata povrede tog članka, kako su kasnije navedeni u spornoj odluci.

- 48 Potrebno je dodati da Komisija Kraljevini Nizozemskoj, nakon njezinog dopisa od 16. siječnja 1989., nije dala mogućnost daljnjeg saslušanja, a posebno joj nije dala mogućnost da obznani svoje mišljenje o savjetovanjima koja je Komisija imala sa strukovnim udruženjima poduzeća za dostavu pošiljki. Međutim, sama Komisija je u pisanom postupku priznala da su ta savjetovanja bila potrebna za oblikovanje njezina mišljenja o predvidljivim učincima poštanskog zakona na poslovanje privatnih poduzeća za dostavu pošiljki.
- 49 U tim je okolnostima potrebno ustvrditi da su prava obrane Kraljevine Nizozemske povrijeđena, jer joj Komisija nije dostavila točnu i potpunu obavijest o prethodno utvrđenim činjenicama u postupku, koje je navela u pobijanoj odluci i jer nizozemska vlada između 16. siječnja 1989. i datuma kada je donesena pobijana odluka nije saslušana, posebno u pogledu savjetovanja koje je Komisija obavila sa strukovnim udruženjima poduzeća za dostavu pošiljki.
- 50 U vezi s tužbenim razlogom koji se odnosi na povredu prava na obranu PTT poduzeća, koja prigovaraju da ih Komisija nije saslušala, potrebno je najprije istaknuti da su ta poduzeća izravni korisnici sporne državne mjere, da su izričito navedena u poštanskom zakonu, da se sporna odluka odnosi izravno na njih i da izravno trpe ekonomske posljedice te odluke.
- 51 U tim je okolnostima potrebno utvrditi da ta poduzeća imaju pravo na saslušanje.
- 52 Nadalje valja primijetiti da je Komisija imala samo neformalne razgovore s PTT poduzećima u listopadu 1988., da ih je samo informirala o problemima koje otvara poštanski zakon u pogledu pravila o tržišnom natjecanju iz Ugovora i da ih nikada nije informirala način o svojim konkretnim prigovorima protiv predmetne državne mjere.
- 53 U tim okolnostima je potrebno ustvrditi da je Komisija povrijedila pravo PTT poduzeća na saslušanje.
- 54 Iz gore navedenih razmatranja proizlazi da su tužbe Kraljevine Nizozemske u predmetu C-48/90 i PTT poduzeća u predmetu C-66/90 osnovane i da spornu odluku valja poništiti.

Troškovi

- 55 Sukladno odredbama članka 69. stavka 2. Poslovnika, stranka koja ne uspije u postupku snosi troškove. S obzirom da Komisija nije uspjela u svojim tužbenim zahtjevima u predmetima C-48/90 i C-66/90, valja joj naložiti snošenje troškova. Stranke koje su intervenirale u potporu Komisiji snose vlastite troškove.

Slijedom navedenog,

SUD

proglašava i presuđuje:

- 1. Poništava se Odluka Komisije 90/16/EEZ od 20. prosinca 1989. o pružanju usluga brze dostave u Nizozemskoj.**

2. **Komisiji se nalaže plaćanje troškova u predmetima C-48/90 i C-66/90.**
3. **Intervenijenti snose vlastite troškove.**

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourggu 12. veljače 1992.

[potpisi]

---

* Jezik postupka: nizozemski

RADNI PRIJEVOD